Όπως και ο Αμερικάνος πρόεδρος έτσι και η Γερμανίδα καγκελάριος επισκέφτηκαν τον τόπο μας όταν ο κύκλος της εξουσίας τους είχε κατ' ουσίαν ολοκληρωθεί.Ένα άλλο κοινό στοιχείο του ήταν ότι ο μεν 44ος πρόεδρος των Η.Π.Α. ήταν ο πρώ τος Αφροαμερικανός που πέρασε το κατώ φλι του Λευκού Οίκου, η δε καγκελάριος ήταν η πρώ τη γυναίκα από την ίδρυση του Ομοσπονδιακού Κράτους και η πρώ τη πολίτης της Ανατολικής Γερμανίας που υπήρξε ηγέτης της ενωμένης.

Ο μεν Obama κέρδισε δυο εκλογικές αναμετρήσεις και κράτησε το αξίωμα για δυο θητείες οκτώ έτη συνολικά, το ανώτατο που προβλέπει το σύνταγμα της χώρας του μετά την εικοστή δεύτερη τροποποίηση του το 1951, η δε Merkel ηγήθηκε τεσσάρων κυβερνήσεων και βρέθηκε στην καγκελαρία για σχεδόν διπλάσιο χρονικό διάστημα από εκείνο του Αμερικανού ομολόγου της.

Από το 1941 και εντεύθεν ο τόπος αυτός είχε και εξακολουθεί να διατηρεί σημαντικά θέματα με τις δυο χώρες που ηγήθηκαν ο Obama και η Merkel. Πρώτα με τη Γερμανία από την οποία υπέφερε τρεισήμισι έτη ζοφερής Κατοχής και οικονομικής ισοπέδωσης και ακολούθως με τις Ηνωμένες Πολιτείες που ανέλαβαν το ρόλο προστάτιδος με ότι θετικό και αρνητικό φορτίζεται ο χαρακτηρισμός.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην ημεδαπή αντίδραση απέναντι σε αυτά τα δύο έθνη υπάρχει μια αντίφαση. Η μεν Γερμανία, η οποία ευθύνεται σε απόλυτο βαθμό για όλες τις τρομερές απώλειες της Κατοχής, ακόμα και για πολλά που συνέβησαν αργότερα, η οποία επιπροσθέτως ουδέποτε έκαμε οτιδήποτε ουσιαστικό για να επανορθώσει τοις πράγμασι, δεν αισθάνθηκε κάποια σοβαρή πίεση ή διεκδίκηση, ουδέποτε απενεμήθη κάποιο είδος δικαιοσύνης.

Αντίθετα οι Γερμανοί πολίτες ήταν ευπρόσδεκτοι ως ταξιδιώτες, ως τουρίστες και πολλοί απόγονοι των κατακτητών απόκτησαν εδώ, στον τόπο εγκλημάτων των προγόνων τους κατοικίες. Επιπροσθέτως στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, η νικήτρια Ελλάδα έστελνε κατά συρροή τον ανθό του πληθυσμού της να εργαστεί στις πιο βαριές, ανθυγιεινές εργασίες στη νικημένη Γερμανία. Ο κύκλος της αδικίας συνεχιζόταν.

Μολοντούτο δεν ακουγόταν επίσημα ή διατεταγμένα φωνή διαμαρτυρίας και διεκδίκησης. Κι αν δεν υπήρχαν μεμονωμένες κινήσεις πολιτών για τις βαρβαρότητες των Γερμανών σε Έλληνες αμάχους, τις πυρπολήσεις χωριών, τις λεηλασίες, τους βιασμούς, τις μαζικές εκτελέσεις, τις σφαγές η συλλογική μνήμη θα ήταν ακόμα πιο κοιμισμένη.

Οι δε Ηνωμένες Πολιτείες, ήρθαν το 1947 να αντικαταστήσουν τον ρόλο του Ηνωμένου Βασιλείου, σε ένα ολότελα διαφορετικό μεταπολεμικό κόσμο, προσέφεραν σημαντική βοήθεια (σχέδιο Marshall) στην προσπάθεια ανοικοδόμησης της Ελλάδας, η οποία μετά το δράμα της Κατοχής, βίωσε και έναν ζοφερό Εμφύλιο.

Ασφαλώς η βοήθεια, που δεν γνώρισε και την καλύτερη δυνατή διαχείριση για να τεθεί αυτό το θέμα πολύ διακριτικά, δεν δόθηκε ως ευγνωμοσύνη. Με το πρώτο θερμό δείγμα του ψυχρού πολέμου να ξετυλίγεται στην Ελλάδα, τα συμφέροντα της Δύσης και των Η.Π.Α. επέβαλαν συγκεκριμένες πολιτικές στην Ελλάδα και αλλού.

Η τύχη του τόπου, όπως και άλλων είχε προκαθοριστεί. Στη διαβόητη, πια, εκείνη συνάντηση του Τσώρτσιλ με τον Στάλιν τον Οκτώβριο του 1944 πάνω σε μια χαρτοπετσέτα, ανεξάρτητα τι ήθελαν ή τι μπορούσαν οι αυτόχθονες.

Εννοείται ότι έχουν ξοδευτεί τόνοι χαρτιού για το πόσο τυχεροί ή άτυχοι ήμαστε που συνέβη αυτή η μοιρασιά, αλλά σε κάθε περίπτωση ο γέγονεν γέγονε και δεν θα έχουμε ποτέ

την τύχη ή την ατυχία της άλλης εμπειρίας.

Παρά λοιπόν το γεγονός ότι οι Η.Π.Α. βοήθησαν, με δεδομένο ότι τουλάχιστον ο μισός πληθυσμός το αναγνώρισε και το βρήκε θετικό δημιουργήθηκε, συν τω χρόνω, ένα αντιαμερικανικό κλίμα. Αργότερα και ένα αντινατοϊκό. Η επιβολή της junta των συνταγματαρχών προφανώς το ενίσχυσε, το Ιωαννιδικό πραξικόπημα στην Κύπρο και η Τουρκική εισβολή έτι περαιτέρω, ενώ γνώρισε τις υψηλότερες τιμές στον προεκλογικό αγώνα του Οκτωβρίου του 1981, με τον λάβρο αντιαμερικανισμό ενός πρώην Αμερικανού πολίτη που μετά τις 18 Οκτωβρίου θα ορκιζόταν Έλλην πρωθυπουργός. Τι έχουμε ζήσει!

Από την άλλη υπήρχε και το εύθυμο σύνθημα: «*Αμερικάνοι φονιάδες των λαών ρίχτε κάνα φράγκο* », υπογραμμίζοντας ένα είδος πολιτικού δίπολου. Η λαϊκή συνείδηση ταλαντευόταν ανάμεσα σε μια αντίδραση για τον ισχυρό Αμερικανό (John Emil Peurifoy) που χαστούκιζε τον φουκαρά Έλληνα (Στέφανος Χ. Στεφανόπουλος), και σε μια υποταγή απέναντι στη θέα της θεάς της πράσινης Ντολόρες. Το παιχνίδι ήταν χαμένο.

Μεταξύ μας τώρα και οι Τζώνυδες λάθος το εχειρίσθαν. Αργά το πήραν χαμπάρι. Εμείωσαν έτσι τα ψυχροπολεμικά και τα εθνοσωτήρια και συνάμα έβαλαν περισσότερες δόσεις από Λήβαϊς, και καουμπόϋδες με Μαρλμποριές, και σουιτ χόουμ αλαμπάμα, και μπέργκερ με κόκακόλα και την τάχα ελευθεριάζουσα περί έρωτος άποψη. Η αιωνία Ελλάς όμως δεν ήτο ούτε Ινδοκίνα, ούτε Αφγανιστάν. Και η Αθήνα δεν θα γινόταν ποτέ Σαϊγκόν, αφού οι Εαμίτες έπαθαν κορεκτίλα και ο πατέρας της νίκης μήνυσε στον Σκόμπυ: «Μην διστάσετε να ενεργείτε ως να βρίσκεστε σε κατεχόμενη πόλη, όπου έχει ξεσπάσει τοπική εξέγερση».

Τέλος πάντων μας ήρθε και ο Clinton και τι να πεί ο άνθρωπος από το Άρκανσω; ζήτησε εκ μέρους των Η.Π.Α. συγνώμας δια την επταετία, ευχαρίστησε και ο εκσυγχρονιστής από βήματος κοινοβουλίου τας Η.Π.Α. δια τον ρόλο τους στην κρίση των Ιμίων, να ενθυμηθούμε εδώ και το «no ships, no flags, no troops», κατόπιν εδέησε και ο «πρώτη φορά αριστερά» να περάσει τη θύρα του οίκου του λευκού, τα γύρισε τα προεκλογικά του, και ο κακός ο πρόεδρος πήγε να του πουλήσει αερόπλανα.

